
Yaş 52
hamileyim
Erhan Özay

tilki
Kitap

YAŞ 52 HAMİLEYİM
Erhan Özay

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Merve Çaltekin
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026
ISBN: 978-625-8579-93-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YAŞ 52 HAMİLEYİM

Erhan Özay

YAŞ 52: HAMİLEYİM

2026
Stockholm

1

Mesude kulağını kapıya yaklaştırarak nefes bile almadan koridoru dinledi. Koridorun sessizliğine ikna olunca sessizce ve yavaşça ev kapısını açtı, koridoru kontrol ederek dışarıya âdeta süzüldü ve ardından kapıyı yavaşça kapattı. Merdivenlerden ayakucuna basarak indi.

Karşı komşusu Fatoş'un; "Sabah sabah nereye abla? Ben de geleyim, arkadaşlık ederiz." sözlerini kesinlikle bu sabah duymak ve nereye gittiğini izah etmek zorunda kalmak istemiyordu.

Dışarıya çıktığında tüm güzelliğiyle sonbahar, kendine has renklerini serpiştirmişti. Bazıları toprağa dökülmüş, bazıları ise hâlen dallara tutunup dökülmemek için direniyordu. Sarı ve kızılımsı muhteşem renklere bürünmüş yapraklar nazlı nazlı sallanıyordu.

Güneşli, çok güzel bir gündü ama Mesude bu güzelliğin farkında değildi. Kuşkularının içinde güzellikleri göremiyor, kafası karışık ve dalgın bir hâlde, aynı zamanda kararlı adımlarla yürümeye devam ediyordu.

Kocası Kâmil işe gitmişti ama ara sıra yaptığı gibi öğle yemeğine zamansız gelebilirdi. "Tedbirli olmalıyım!" diye düşündü. Kazara ne kocasına ne de bir tanıdığına görünmemek kararıyla, başı öne eğik bir şekilde dalgın dalgın yürüyordu.

Yakındaki eczaneleri değil, otobüs ile birkaç durak ötedeki mahallede bulunan eczaneleri tercih etmişti. Emin olmadan kimseyle kuşkularını paylaşmak istemiyordu.

Birkaç eczanenin bulunduğu işlek cadde üstünde birkaç defa gitti geldi. Eczanelerde uygun bir bayan eczacı ve tenha bir an bulmaya çalışıyordu.

Üçüncü kez aynı eczanenin önünden geçerken yavaşladı, yan gözle içerisini süzdü. Orta yaştaki bayan eczacının bir müşteri ile meşgul olduğunu görünce, hızlanarak eczanenin önünden geçti. Gerçi kalfa görünümlü genç delikanlı boş gibi görünüyordu. Mesude rahat konuşabilmek için özellikle orta yaştaki eczacı bayanın müsait kalmasını bekliyordu.

Cadde üstündeki diğer iki eczanenin önünden de geçmiş ama caddenin daha işlek bir bölümünde bulunmaları nedeniyle içerileri sürekli kalabalık görünüyordu. Ayrıca personellerden erkek eczacıların olması yüzünden bu iki eczaneyi kafasında elemişti.

"Gerçi ha erkek doktor ha erkek eczacı… Onlar,bu tür isteklere de soru soran insanlara açıklama yapmaya da alışkındır." diye düşündü. Ama yine de kendini rahat hissetmek için bayan eczacı arıyordu. "Gerçi genç olsaydım, erkek eczacıyla da rahat rahat konuşabilirdim herhâlde." diye düşündü. Buna rağmen kendi yaşına yakın bir bayandan alışveriş yapmayı tercih etti.

Mesude, caddenin sonundan geri döndü ve seçtiği eczaneye tekrar yaklaştı. İçeride yeni müşteriler vardı; iki bayan ve sekiz on yaşlarında bir kız çocuğu. Bayanların eczacı ile konuştuklarını gördü, belki ahbap idiler. Mesude, konuşmayı hoş bir sohbet gibi algıladı, hiç müşteri-eczacı konuşmasına benzetemedi. Çocuğun sıkılmış hâlde hafif hafif sallanarak raflara baktığını; kadın ve eczacının ise neşeli bir sohbet hâlinde göründüğü izlemindeydi.

İçeriye yine giremedi, caddede daha fazla git gel de yapmak istemiyordu. Kendini bir suçlu gibi hissediyor; dikkat çektiğini ve etrafındakilerin sanki kafasından geçenleri okuduklarını, neden orada olduğunu biliyorlarmış gibi kendisine baktıkları hissine kapılıyordu. Bunlar ne kadar saçma da gelse, anlam veremediği bu utanma duygusunu yenemiyordu.

Caddenin karşısına geçti; yolun karşısında duran, yılların yorgunluğunu gövdesinde ve kalın dallarında hissettiren büyük ve yaşlı çınar ağacının altındaki boş banka oturdu. Oturduğu yerden hedefindeki eczanenin içini görebiliyordu.

Bir ara içerisi boşaldı. Mesude tam yerinden kalkarken bir genç çiftin eczaneye girdiğini gördü ve tekrar yerine oturdu. Bir ara başka eczaneleri dolaşma fikrini kafasından geçirdi ama bundan hemen vazgeçti, karşı eczanedeki orta yaşlı eczacı bayan ile daha rahat konuşabileceğini düşünerek oturduğu yerden müsait zamanı beklemeye devam etti.

2

Mesude, pazar sabahı Kâmil'den erken kalkmıştı. Banyoda yüzüne bakınca aynaya takılıp kaldı; yüzünü incelemeye başladı. Yüzünü hep güzel bulmuştu; yeşile kaçan renkli gözleri ve yanağındaki gamzesi yüzünün en beğendiği özellikleriydi. Ancak burun kenarlarından dudaklarına doğru inen çizgilerin ve göz kenarlarındaki kaz ayaklarının daha belirgin ve derinleştiğini fark etti. Uzun yıllardır boyadığı saçlarına dikkatli bakınca saç diplerindeki beyazların biraz daha fazlalaştığını fark etti ve boyama vakti geldiğini gördü. "Kuaföre gitme zamanım gelmiş." diye düşündü.

Aynadaki yüzünün yansımasını uzun uzun inceledi. Elleri ile kırışıkları gerdirdi, yüzüne hafif mimikler vererek kırışıklıkları gerdirmeye çalıştı, yüzüne yüz kremini sürdü, aynada kendini beğendi, hafif bir tebessüm içinde aynadaki yansımasına belli belirsiz bir öpücük attı ve gülümseyerek banyodan çıktı.

"Artık genç yaşam süremizin doruğuna ulaştık ve inişe geçtik. Yıllar ne kadar hızlı geçiyor, dile kolay elli yıl, su gibi aktı geçti." diye düşündü. Günlerden pazar olduğu için Kâmil'de evdeydi, Mesude'nin keyfi yerindeydi.

Mutfağa döndü; artık tatil günlerinde rutin hâline gelmiş olan Kamil'in kahvaltıda çok sevdiği pişi pişirmeye koyuldu.

Güneş, gökyüzündeki en yüksek noktasına doğru tırmanı-

şını sürdürürken Mesude ve Kâmil, bu güzel bahar sabahında -pazar gününün verdiği psikolojik uyuşukluğun içerisinde- pişili uzun bir kahvaltı eşliğinde üst üste çaylar içti, pişiler yedi, havadan sudan konuştu ve konu kalmayınca sıkılmış olarak kahvaltı masasından kalktı. Mesude, Kamil'in kahvesini getirdi ve masayı toplamaya başladı.

Kâmil televizyon karşısına kuruldu. Elini her zaman yanındaki komodinde duran sigara paketini arar gibi uzatınca kendi kendine gülümsedi. Sigarayı bırakalı iki ay kadar olmuş fakat neredeyse yarım asırdır içtiği sigaranın bıraktığı izler beyninden silinmemiş, zaman zaman elinin cebine refleksle uzanıp sigara aramasından uzaklaşamamıştı.

Televizyon açıktı fakat Kâmil, sabah erkenden ekmek almaya gittiğinde aldığı gazeteye, âdeta dış dünya ile ilişkisini kesmiş olarak, pür dikkat ve televizyonun sesinden rahatsız olmadan odaklanmaya çaba gösteriyordu. Sigarayı aklından çıkarmaya çalışıyor, bilhassa kahvaltıdan sonra kahve yanına sigarasını çok arıyor amane kadar zor olursa olsun artık içmeyeceğini biliyordu.

Hiç bırakamayacağını düşündüğü sigarasını Mesude'nin "Kâmil sigarayı balkonda da içsen içeri girdiğinde nefesin ve kıyafetlerin çok kötü kokuyor." söylemine karşı çıkmış "Lütfen Mesude, sigarama karışma!" itirazlarına rağmen Mesude'nin ısrarına dayanamayıp istemeyerek de olsa sigarasını bırakma sözünü vermişti.

Genellikle tatil sabahları böyle geçerdi. Kâmil'in tek tatil günü bayram ve pazar günleri olurdu. Bu tatil günlerinde Kâmil sanki daha da yaşlanır, üzerine yorgunluk ve rehavet çökerdi. Mesude'de ev kadını olduğu halde, günler birbirinden

farksız geçiyor olsa da, Kâmil'in miskinliğinden etkilenir, o da tatil sabahları miskinleşir ve kendini yorgun hissederdi. Bazen birbirlerine "Dışarı çıkalım, yürüyüş yapar temiz hava alırız." ısrarı ile bilhassa güzel günlerde, evden uzaklaşıp sahile kadar inerlerdi. Sonuç olarak yürüyüş mesafesi bir yerde oturup, bir şeyler içip geri dönerlerdi.

Mesude isteksizce masayı topladı. Bugün üstünde ayrı bir miskinlik vardı. Elindekiler ile mutfağa yöneldi; zeytini, peyniri ve tereyağını buzdolabına yerleştirirken midesinin huzursuz olduğunu hissetti, pek aldırış etmedi.

Çay bardağına demlikten dem ve artık kaynar sıcaklığını yitirmiş çaydanlıktan sıcak su koydu. Demlik ve çaydanlıktaki arta kalan çayı döktü, bardaktaki çaya baktı, canı istemedi, gitti onu da döktü.

Bulaşıkları yerleştirirken midesinin bulandığını hissetmeye başladı. "Allah, Allah! Acaba yediklerim mi dokundu?" diye düşündü. Kahvaltıda yediklerini düşünüyor fakat aklına bir şey gelmiyordu. Yediklerinde bir suç arıyordu. Peyniri pazardan almıştı. "Acaba haberlerde izlediğim gibi merdiven altı dedikleri, korsan üretim, kimyasal sıvılar ve eski peynir karıştırılmış olmasın!" diye aklından geçirdi. Hâlbuki daha önce de pazardaki o genç çocuktan defalarca peynir ve zeytin almış, memnun kalmış, bir şey olmamıştı.

Bunları düşünürken mide bulantısı artmıştı, hızlı adımlar ile banyoya yürüdü; istifra edecekmiş gibi boğazı ekşidi ama istifra edemedi, yüzünü yıkadı ve ağzına gargara yaptı, biraz rahatlamıştı.

Mutfağa döndüğünde biraz ekmek yemeye çalıştı, yüzünü yıkaması, ekmek yemesi rahatlatmıştı.

Mutfakta işlerini bitirmiş. Elindeki tepside buram buram kahve kokan iki fincan kahve ile salona girdiğinde Kâmil hâlen gazeteye dikkat kesilmişti..

— Kâmil, nasılsın? İyi misin?

— -------- ?

— Kâmil? Kâmil, hayatım, sana söylüyorum, duymuyor musun? Nasılsın?

Kâmil bu damdan düşme soruya, gazetenin ve gözlüklerinin üstünden merakla bakarak:

— İyiyim, iyiyim de nerden çıktı bu hâl hatır sormak durup dururken, merak ettim?

— Şey... Benim biraz evvel midem bulandı da acaba yediklerimizden olabilir mi diye merak ettim. Sende de mide bulantısı falan var mı?

Kâmil gazeteyi katlayıp masanın üstüne bıraktı. Gözlüğünün üstünden baktı.

— Yok! Ben iyiyim. Acaba sen üşütmüş olmayasın, şimdi nasılsın?

— Şimdi iyiyim Kâmil, geçti, hadi kahveni soğutma iç.

— Sana, nane limon yapayım bastırır, ister misin? Mesude, canım bak, sana ballı zencefil de yapabilirim.

— İyiyim, geldi geçti, abartmayalım.

— Bak, belki yine miden bulanır. ben bir koşu nöbetçi eczaneye gideyim, ilaç alayım, ister misin?

— Kâmil, iyiyim, abartmana gerek yok, lütfen bir kaşık suda fırtına kopartma.

Mesude ertesi sabah, erken saatlerde Kâmil ile kahvaltı yaptı. Kâmil işe gitti. Bir gün evvel olan mide bulantısı yine başladı, banyonun yolunu tuttu ama rahatlayamadı, istifra edemedi. Aynada yüzünün renginin soluk olduğunu fark etti. Yüzüne bol soğuk su çarptı. Biraz rahatlamış olarak salondaki koltuğa uzandı. Uyandığında midesi rahatlamıştı.

Öğleden sonra Mesude, akşam yemeği için salonda pirinç ayıklamaya başlamıştı ki televizyonda doksanların yeni popüler parçası Mustafa Sandal'ın "Kıvrak" şarkısı ve yeni klip çektiği "Onun arabası var" parçası ile biraz neşelenmişti. Ritmik hareketler ile şarkıya eşlik etti. Pirinç tepsisi ile mutfağa gider iken kapı çaldı. Karşı komşusu Fatoş, elinde bir kekle kapı açılır açılmaz içeriye hızlı bir giriş yaptı.

— Kız abla bak, mis gibi üzümlü kek yaptım. Hadi çayı ocağa koy hem laflarız hem yer içeriz.

3

Fatoş, yan dairede yalnız yaşayan kırklı yaşlarda bir bayandı. Kendine has samimi, sevecen; kendi ayakları üstünde durabilen komşuları ve aynı zamanda Mesudelerin ev sahibesi bir kadındı.

Fatoş, Mesude'nin can yoldaşı olmuş, abla kardeş ilişkisi içinde birbirlerine manevi destek olmakta idiler. Fatoş, Kâmil'e "Kâmil abi"; Mesude'ye ise "Abla" diye hitap ediyor, daha sıklıkta "Ablam" demeyi tercih ediyordu..

Fatoş'un annesi Emine ile babası Tahsin, Bolu'da mahalle komşusu iken mahallenin güzeli Emine ve o yıllarda delikanlı Tahsin birbirini sevmişler, gizli buluşmalar, gelecek hayalleri Tahsin'in askere gitmesine yakın zamana kadar devam etmişti.

Askere gitmeden önce Tahsin ve ailesi Emine ile olan ilişkilerini resmiyete dökmek, bir söz veya nişan takmak ister. Tahsin, büyüklerini gönderip Emine'yi istetir, nişan yapıp asker dönüsü düğün yapılmasını konuşurlar. Emine'nin babası kararlı bir şekilde: "Hele Tahsin askerliğini bitirsin gelsin de kızımız daha küçük, o zaman düşünürüz." diyerek isteksizliğini belirtir. Babasının niyeti daha iyi ve daha varlıklı, meslek sahibi veya bir memuriyet kapmış bir nasip beklemektir aslında.

Tahsin askere gitmeden önceki son buluşmalarında Emine o güzel gözleri ıslak ıslak; "Kimseye yar olmam ben, seni bekleyeceğim, sen askerde rahat ol!" diyerek yeminler eder.

Tahsin askerde iken Emine'ye görücüler birbiri ardına gelmeye başlar. Babası içlerinden bazılarını olumlu bulsa da, Emine her seferinde bir kusur bulup kesinlikle olamayacağını ve istemediğini keskin bir dil ile annesiyle paylaşır. Annesi münasip bir dille babayı ikna ederek, görücüleri geri çevirirler.

Tahsin askerden geldiğinde, işsiz ve parasızdı. Kafası karışıktı; Emine'yi istetse de zaten vermeyeceklerini biliyordu. Emine'nin ailesi bu izdivacı onaylasalar bile Tahsin'in ne işi ne ailesinin düğün yapacak paraları vardı. Tahsin'in babası inşaatlarda çalışan, evi zar zor geçindirebilen bir adamdı. Babası zaman zaman düğün için kredi çekebileceklerini söylese de, Tahsin ailesini bu yükün altına sokmak istemeyerek ve iş aramaya devam etti. Tahsin ile Emine'nin gizli buluşmaları seyrek de olsa devam ediyordu.

Bu arada Emine'nin, Almanya'da yaşayan akrabaları Emine'ye talip oldular ve Emine'nin babası neredeyse zil takıp oynayacak kadar sevinerek, bu izdivacın olmasını çok istedi. Sonunda en başta babası olmak üzere annesi de Emine'ye baskı yapar oldu.

Evde hiç huzur kalmamıştı. Emine ağlıyor sızlıyor "İstemiyorum!" diye feryat ediyordu. Ama evdekiler sürekli "Kızım nikâhta keramet vardır. Sen bi 'He!' de bak Almanya'da gül gibi yaşarsın." diyerek kimi zaman yumuşak, kimi zaman da sert yöntemlerle onu ikna etmeye çalışıyordu.

Emine başka çare bulamadı. Tahsin'in "Çaresiz kalıp sıkışırsak kaçarız!" sözleri aklına geldi. Emine'nin kafasında son çare olarak sevdiği genç ile kaçma fikri sabitlendi. Tahsin'e kararını söyledi. Zaten Tahsin Emine'nin kararını öğrenir öğrenmez hemen kafasında bir kaçış planı yapmaya başladı.

Planını olgunlaştırması uzun sürmedi. Bütün hazırlığını yapan Tahsin:

— Yarın gece yarısı caminin arkasına gelsin." diye Emine'ye haber gönderdi.

Kaçacakları akşam Tahsin daha önce konuştuğu ve arabası olan arkadaşına haber vererek son hazırlıklarını yaptı. Küçük bir valiz içine birkaç giysi koyarak babasının ve anasının elini öptü.

Gözü yaşlı anne:

— Bu bilezik bana gelin olduğumda takıldı, gelinime takarım diye sakladım, ister bozdurun ister taksın gelinim.

Babası elini cebine attı, bir miktar para çıkardı ve Tahsin'e uzattı:

— Oğlum, sana gideceğin yerde lazım olacak, biraz ben ekledim, birazını borç aldım, yolun rastgele.

Sarıldılar. Annesi ağlıyor, babası ise hüzünlü bir sessizliğe bürünmüştü. Tahsin o gece yarısı, Emine ile buluşup arkadaşının arabasıyla, Bolu riskli olacağı için Düzce'ye geçtiler ve o gece otobüs ile İstanbul'a yola çıktılar.

Tahsin İstanbul'a gelir gelmez ilk işi asker arkadaşını bulmak oldu ve bir müddet onda misafir kaldılar. Tahsin, arkadaşının çalıştığı inşaatta hemen çalışmaya başladı. İki arkadaş bir zaman sonra ise taşeron şirket kurarak ufak tefek inşaat işleri yapmaya başladı. Zaman içeresinde işlerini biraz daha büyüterek iyi para kazanmaya başladılar.

Emine yeni hayatından memnundu ve İstanbul'a ayak uydurmuştu. Bir süre sonra bir kızları oldu ve ismini "Fatma koydular. "Fatma" ismi neredeyse resmi alanlar dışında hiç kul-

lanılmadı, "Fatoş" diye hitap etmek daha bir sıcak ve sevecen geldi. Zamanla "Fatoş" ismi Fatma'nın üstüne yapıştı ve herkes onu bu isimle tanımaya başladı.

Bu arada Tahsin'de gelen fırsatları değerlendirmiş zaman içerisinde altı daireli bir evin sahibi olmuştu. Bir dairede kendileri otururken diğerlerini kiraya vermişlerdi Tahsin'e bu mutluluk sanki çok görülmüş gibiydi. Kötü huylu, arsız bir hastalık onun yakasına yapıştı ve kısa süre içinde onu çok sevdiği karısından ve kızı Fatoş'tan ayırdı.

Fatoş daha yirmisine basmamıştı ve ana kız yalnız kalmışlardı. Bu yalnızlık, Fatoş'u derinden etkilemişti. Annesini yalnız bırakmamak için yanında kalıyor, halasının ise devamlı şiddet gördüğü alkolik bir koca ile mutsuz bir evliliğe katlandığını görüyordu.. Ayrıca genç bir çift olan ve Fatoş'un arkadaşlık ettiği bir komşusunun kıskançlık sebebi ile sık sık şiddete maruz kaldığına tanık oluyordu. Kadının yüzündeki çürükler ve morluklar giderek daha belirgin hâle geliyor, iki çocuğu için bu duruma katlandığı anlaşılıyordu. Tüm bunlar, Fatoş'un evlilikten korkmasına ve soğumasına neden olmuştu.

Birkaç teklif alsa da cesaret edemez ve teklifleri hep geri çevirirdi. Annesinin ve komşuların ısrarlı ikna çabaları Fatoş'un fikrini değiştiremezdi. Fatoş genç yaşlarında annesini de kaybetti; alkollü bir sürücünün, annesi kaldırımda yürürken çarpması sonucu annesi olay yerinde can vermişti.

Fatoş yalnız kalmıştı. Evlilik korkusunu yenememiş ve daha seçici olmuştu. Karşısına çıkan birkaç talip de ona uygun gelmemişti. Artık yaş olarak kırklarına gelmiş olan Fatoş, bekâr olarak hayatını sürdürüyor, evlenme fikrini de kafasından atmıştı. Kira geliri ve babasından gelen aylık ile geçimini sağlıyordu.

Fatoş'un, Kâmil ile Mesude'nin Fatoş'un uzun zamandır karşı kapı kiracısı olması; onun yalnızlığı, Mesude'nin gündüzleri yalnız olması ve birde kafa yapılarının uyumlu olması, zaman içinde daha fazla yakınlaşmalarına neden olmuştu. Öyle ki aralarındaki ilişki, komşuluktan ziyade abla-kardeş gibiydi.

Uzun zamandır kapı komşusu olan Kâmil ve Mesude ile tanışması da kiracıları olmalarından kaynaklanıyordu. Fatoş onlara sevgi ile bağlanmış, bu sevgiye Mesude de karşılık vermişti. Mesude de Kâmil'in olmadığı zamanlarda yalnızlığını Fatoş ile paylaşarak birbirlerine can yoldaşı olmuşlardı. Kmil'in de karısının böyle yakın bir dostu olması hoşuna gitmişti. Bu sevgiye sevgi ile karşılık vermişlerdi.

4

Fatoş elindeki kek ile hemen mutfağa daldı kendi mutfağı gibi hemen dolap kapağını açarak iki tabak çıkardı ve iki de çatal alarak salona döndü.

Mesude çayı demledi, Fatoş'un getirdiği keki büyük parçalar şeklinde kesip bir parçasını iki tabağa bölüştürdü. Mutfağa döndü ve bir tabağa da kahvaltıdan kalan son üç pişiyi koydu. Elinde pişi tabağı ile salona girdi. Salona girdiğinde Fatoş'ta elindeki kumanda ile ilgisizce ve hızla kanaldan kanalla geçiyordu.

— Televizyonda da izlenecek bir şey yok. Tam bir programa takılıyorsun, hooop reklam. Artık yarım saat reklam… Reklam bitince zaten ne seyrettiğini unutuyorsun dimi abla, sana da böyle olmuyo mu?

— Fatoş ne kadar haklısın, sanki reklam izliyoruz, araya program sıkıştırıyorlar. Keyfim yoktu ama sen gelmeden önce şu yeni "Onun arabası var" klibi beni neşelendirdi.

Fatoş bu arada dikkatle Mesude'nin yüzüne bakıyordu, sanki bir şeyler sezmişti.

— Abla? Sen iyimisin? Neden keyfin yoktu?

Mesude elindeki bardaktan bir yudum cay içti.

— İyiyim, iyiyim, bir şeyim yok.

— Abla doğru söyle, enişte mle kavgamı ettiniz ona mı canın sıkkın. Renginde atık sanki…

— Yok Fatoş'um, nerden çıkarıyorsun böyle, sabah kahvaltıdan sonra midem bulandı yeni düzeliyorum. Dün akşamda bulantı oldu. Yediğim bir şey dokundu diycem ama bu sabah farklı şeyler yedik yine bulandı. Ama geçti, aldırma, önemli değil, gelip geçici bunlar. Zaten düzeldim sayılır, herkese olan şeyler.

— Aman abla kendine dikkat et. Sen bize lazımsın.

Mesude gülümsedi, konuyu değiştirmek istercesine:

— Fatoşcuğum pişi alsana, hiç yemiyorsun.

Fatoş Mesude'yi sanki duymuyordu, sinsice bakarak:

— Kız abla, bak ne diycem sana, yoksa sen hamile misin?

Mesude irkildi ama çabuk kendine geldi ve gülerek:

— İlahi Fatoş, kız saçmalama, olur mu öyle şeyler. Allah korusun, ben hamilelik yaşımı çoktan geçtim, yani Fatoş neler saçmalıyorsun, Allah iyiliğini versin. Olur mu öyle şey?

— Kız abla ne varmış yaşında dipçik gibisin maşallah, enişte ile yatakta müsabakalar… Hani anlarsın ya... Hâlen devam değil mi?

Mesude hemen Fatoş'un sözünü kesti.

— Sen iyice saçmalamaya başladın, kızım ben çocuğa bu yaştan sonra nasıl bakarım? Çocuk okula başlayınca ben altmışlı yaşlarımda olucam, Kâmil neredeyse yetmiş olacak. Aman Allah korusun! Hem hamile kalma yaşını da geçtim artık, hadi bırak bunları da çayını iç de tazeliyeyim.

—Ne kızıyorsun abla, maşallah eniştem de sağlam senin de maşallahın var. Olamaz mı yani?

— Olmaz! Olamaz! Ben elliyi aştım, sen ne diyorsun Allah aşkına.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786258 579932